

[Gerda Møller.]

Ja, nu har jeg selvfølgelig glemt at tage forslaget med herop, men jeg håber, jeg kan sige det nogenlunde udenad. Jeg har bemærket mig, at punkt 9 er gået ud, det er det med de private uddannelsesinstitutioner, som, hvis de giver den undervisning, som kræves, får et tilskud efter nærmere fastsatte regler.

Der er ligesom en nuanceforskel i bemærkningerne i det gamle og i det nye forslag. Der står i det gamle, at i det omfang, de giver den og den undervisning, kan de få støtte, men i det nye står der noget om, at hvis der er tilstrækkeligt behov osv. Jeg vil gerne spørge ministeren, hvad kriteriet for et tilstrækkeligt behov er. Jeg vil i hvert fald gerne have at vide, om det, at det ikke står som et selvstændigt punkt mere, men er gået ind under, så vidt jeg husker det, punkt 8, betyder, at status for de private uddannelsesinstitutioner er forringet.

I øvrigt finder vi, at der er alt for mange uafklarede forhold i de forsøg, som ministeren ønsker at få sat i gang, og at dialogen imellem de relevante statslige organer og organisationerne på arbejdsmarkedet endnu kun er på et så begyndende stadium, at erhvervslivets ønsker og krav til de forskellige uddannelsers struktur og indhold slet ikke er afklaret endnu.

Endelig nævner ministeren ikke et ord om penge til forsøgene og til uddannelsen af de nødvendige lærerkræfter.

Jeg vil gerne have lov til at slutte på samme måde, som jeg gjorde sidst, og sige, at valgfrihed for eleverne, erhvervskompetence, samarbejde imellem de forskellige selvstændige skoleformer, mere specialisering end af ministeren foreslået er noget helt afgørende for det konservative folkeparti, hvis det 10.-12. uddannelsesår skal virke tiltrækkende på de unge. Vi vil stadig sætte individet i centrum, og man må ikke glemme, at hvis systemet ikke kommer til at fungere, er det eleverne, der bliver tabere, og vi vil gerne advare imod, at alt for mange unge og børn kommer til at fungere som forsøgsobjekter. Vi synes nok, at ministeren har lidt rigelig travlt med at sætte alt for mange forsøg i gang.

Så har jeg lovet, da ordføreren for centrumdemokraterne, hr. Arnfast, ikke kan være i salen, at sige på hans vegne, at han gerne vil henvise til, hvad han sagde sidste gang, under behandlingen i marts måned, og at han stort set deler det ønske, som vi har fra konservativ

side om en stærkere placering for erhvervslivets parter.

Chr. Christensen (KrF):

Forslaget til folketingsbeslutning går jo ud på at opfordre regeringen til at udarbejde planer for en samordnet udbygning af 10.-12. uddannelsesår, og formålet hermed er jo at skabe uddannelses tilbud for alle, som har gennemgået folkeskolen eller tilsvarende uddannelse.

Som det er sagt af tidligere ordførere, er forslaget stort set identisk med det tilsvarende forslag fremsat den 2. december 1975. Der er visse ændringer, og dem betragter vi som positive, men substansen er den samme. Jeg kunne derfor fristes til at henvise til mine bemærkninger ved første behandling af dette lovforslag, da det var fremme i sidste samling, men jeg skal alligevel her gentage, at for os at se har forslaget i virkeligheden den virkning, at det sløjfer traditionelle uddannelser på gymnasium, handelsskole, tekniske skoler samt de sociale uddannelser og samler det hele i én stor fælles integreret uddannelse. Formålet med det er, så vidt vi kan se, at opnå det positive at udnytte de uddannelsesmæssige ressourcer – det gør man bl. a. ved at tage de eksisterende lokaler, anlæg, materiel og lærerkræfter i brug – og at give mulighed for lokale uddannelses tilbud. Man har også sagt – her er det positive – at kapacitetsudvidelse i virkeligheden bør ske ved yderligere geografisk spredning og derudover ved at give uddannelses tilbud til alle voksne med manglende uddannelse. Yderligere er der det positive, at der skal tages hensyn til den gruppe af unge, der normalt falder uden for uddannelsessystemet, og dette, at værdien af den faglige uddannelse skal søges hævet op til en ligestilling med den teoretiske. Endelig er der det positive at smidiggøre uddannelsessystemet ved at skabe overgange mellem uddannelsesretninger og ved at give mulighed for at afbryde uddannelsesforløbet med en begrænset kompetence.

Men over for disse positive takter i forslaget står vi tilbage stadig væk med meget store betænkeligheder. Hvad med kvaliteten, niveauet, i de fremtidige uddannelser? Der står, at der skal gives fælles grundlag for almen dannelse. Det er jo godt, men vil det kunne ske uden at forringe kvaliteten af den faglige uddannelse? Hvad med fremtidig gymnasieuddannelse, vil den kunne bevares i sin nuværende skikkelse?